

[Indenrigsministeren.]

det neutrale Grundlag i Stykker, som Frederiksbergs egne ansvarlige Embedsmænd var med til at bygge op.

Holger Andersen: Jeg kan ganske slutte mig til den Beklagelse, som den højtærede Indenrigsminister nu endte med at udtale, og naar man tænker paa de afsluttende Bemærkninger, den højtærede Minister fremsatte ved Sagens første Behandling i Folketinget i denne Rigsdagssamling, kan man kun yderligere føle sig tilskyndet hertil. Ministeren udtalte dengang, at han for sit personlige Vedkommende altid havde ment, at det med Hensyn til disse meget vanskelige Naboforhold mellem Kommuner af forskellig Struktur var af meget stor Værdi, hvis en Nyordning kunde hvile paa et nogenlunde bredt Grundlag, og han henviste til, at han havde fulgt dette Synspunkt paa alle de Omraader, hvor Indlemmelsesforhandlinger ude i Provinsen havde været ført paa Grundlag af den gældende Indlemmelseslov for Købstæder. Det var naturligvis ikke et fuldstændig analogt Omraade, den højtærede Minister i saa Henseende henviste til, men det var dog — som jeg ogsaa tillod mig at hentyde til ved anden Behandling i Gaar — et beslægtet Omraade, og naar nu Stillingen er den, at det ikke har været muligt at tilvejebringe noget bredere Grundlag end det, paa hvilket denne Sag er sendt herover fra det andet høje Ting, saa tror jeg ikke, man er retfærdig, hvis man nu vil lægge Skylden paa Oppositionspartierne, specielt da paa de modstridende Interesser inden for det Parti, som jeg har den Ære at tilhøre.

Den højtærede Indenrigsminister understregede meget stærkt, at der var tre forskellige Interessegrupper, og at Konservatismen som saadan ikke havde været forhandlingsdygtig, selv om han villigt erkendte, at der havde været nogen Forskel paa Forhandlingsviljen inden for de forskellige Interessegrupper, der saaledes er repræsenteret i mit Parti. Den ærede Ordfører for Udvalget fremhævede endog meget stærkt, at Viljen til at medvirke til Spørgsmaalets Løsning ikke havde holdt Trit med Erkendelsen, idet det i Betænkningen saa stærkt udtaltes, at man fra alle Sider inden for Det konservative Folkeparti var enig om, at den i de senere Aar stedfundne Udvikling i de tre Hovedstadskommuner havde rejst en Række Problemer, ikke mindst med Hensyn til Fordelingen af de økonomiske Byrder og Beskatningsspørgsmaalet,

som gjorde det rimeligt, at Sagen blev taget op til Behandling af Regering og Rigsdag.

Den ærede Ordfører for Udvalget hævdede bestemt, at det ikke var rigtigt, at hans Parti havde stillet sig afvisende over for Forhandlinger. Jeg skal allerførst gerne erkende, at Udvalget rent teknisk set har været ledet paa en overordentlig dygtig Maade — det kan heller ikke forundre nogen, der kender den ærede Formand for Udvalget. Man havde i de første Udvalgsmøder Indtrykket af at blive manuduceret igennem alle Forslagets udviklede Bestemmelser, hvilket var særdeles nyttigt. Men naar saa den ærede Formand for Udvalget siger, at det er ikke rigtigt, at han havde stillet sig paa det Standpunkt, at Frederiksberg og Gentofte skulde blive enige, og at København ingen Indrømmelser vilde gøre, men at han kun havde sagt, at København vilde ingen væsentlige Indrømmelser gøre, og meget stærkt understregede denne Forskel mellem „Indrømmelser“ og „væsentlige Indrømmelser“, ja, saa kommer det naturligvis an paa, hvad man forstaar ved Begrebet væsentlige Indrømmelser. Jeg tror nu nok, man kunde have faaet den ærede Formand for Udvalget til at acceptere det Ændringsforslag, der nylig blev omtalt af det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven), men man vil dog næppe kunne komme uden om den Kendsgerning, at naar man stiller sig paa det Standpunkt, at de to andre i denne Sag interesserede Kommuner skal blive enige om den Linie, de vil følge, medens den tredie i Udligningen allermost interesserede Kommune ikke skal yde væsentlige Indrømmelser, saa er en saaledes tilkendegivet Forhandlingsvilje mere formel end reel.

Jeg beklager derfor, at jeg, skønt ogsaa jeg kunde have ønsket, det havde været muligt at opnaa et positivt Resultat i denne Sag, ikke ser mig i Stand til at stemme for det foreliggende Lovforslag, men maa anbefale at stemme imod det.

C. J. F. Sven: Den højtærede Indenrigsminister talte om Frederiksberg-Konservatismen som besat af Fanatisme. Nu skal jeg være den sidste til at benægte, at erfaren Mand er god at gæste, og derfor kunde den Udtalelse, den højtærede Minister fremsatte, maaske betyde noget i Retning af Selverkendelse. Men jeg tror, at Ministeren i dette Tilfælde ser ganske galt, og i hvert Tilfælde fremkom der i hele hans Argumentation saadanne logiske Modsigelser, at man maa tage sig til Hovedet. Skal vi holde fast paa, at der foreligger nu til tredie Behandling et Lovforslag, som den